Qui s'ha d'estrènyer el cinturó?

Editorial

L'economia espanyola ha entrat en una fase realment preocupant. A l'augment in interromput dels preus, autèntic assot per als treballadors, s'afegiran ara les mesures estabilitzadores dels nous decrets "antiinflació", que no són sinó una nova agressió del capital monopolista a través de la seva dictadura contra les classes treballadores. L'obrer, l'empleat, el pagès, el treballador intel·lectual, el pensionista, i,per extensió, el botiguer i el petit o mitjà industrial es preparen a ser els sacrificats.

*

Per copsar l'abast de les mesures,cal tenir en compte els antecedents.

L'any 1973 haurà estat un any econòmicament brillant, del punt de vista dels tecnòcrates: l'augment real de la renda nacional haurà estat - segons estimacions - de l'ordre del 8-8'25% i el de la producció industrial d'un 15%. La cartera de demandes ha estat la més elevada dels darrers cinc anys. Els rendiments de la força de treball són elevats i en expansió.

Però, qui es beneficia d'aquesta conjuntura "brillant"? No els treballadors, que veuen rosegats els seus ingressos per la inflació. Els beneficiaris en són les empreses,sobre tot les monopolistes, i la banca. El Banco Popular ha obtingut durant els 9 primers mesos de l'any uns

(passa a la pàg. 2)

proletaris de tots els països uniu-vos!

treball

organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 379 Barcelona, 11 de Novembre del 1.973 PREU : 5 ptes.

Llibertat absoluta per als 113!

Al número anterior donàvem la nova que el Jutjat d'Ordre Públic havia concedit la llibertat provisional a tots els 113 detinguts el 28 d'octubre a la parròquia de Maria Mitjancera. Aquesta era la informació, tant directa com per les notes dels diaris, que teníem al moment de tancar l'anterior número. Després vam saber que no era certa.

Els fets són que en aquells moments s'havia dictat llibertat provisional per a 77 dels detinguts. En quedaven, per tant, 36 sense la llibertat provisional. Després ha arribat per a alguns més.

Hi ha ara, encara, alguns dels detinguts que el Jutjat d'Ordre Públic retè, a part d'aquells qui han estat obligats a complir arrest substitutori per les multes imposades per la Direcció General de Seguretat.

Quins són els motius de la retenció d'aquestes persones ? Ningú ho sap. No hi ha cap element que permeti de comprendre perquè els retenen ni perquè aquests i no uns altres. No creiem aventurat suposar que això és una conseqüència més dels enfrontaments, ja posats en evidència en tot el succeït entorn a la detenció dels 113, que es produeixen al si de l'aparell franquista.

Aquest fet que denunciem ens mena a la conclusió que la pressió popular en solidaritat amb els 113 ha de prosseguir-se. s'ha de fer més forta, tan forta com calgui fins a assolir la llibertat absoluta de tots els 113. La llibertat per als que encara són a la presó, tant per retenció del Jutjat d'Ordre Públic com per l'impagament de les multes, i l'alliberament per a tots de qualsevol amenaça en el futur. Es a dir, la sortida al carrer dels empresonats i l'anul·lació del procés i de totes les multes.

La batalla per la llibertat dels 113 és de gran transcendència. Així ho veu l'enemic mateix i bona prova n'és la pugna dels franquistes per resistir la protesta popular, per tractar de colpejar costi el que costi aquells que són avui el símbol de la llibertat a Catalunya i a tot Espanya.

La llibertat d'ells ens aproparà a la llibertat de tots. Catalunya ha vibrat en el combat de solidaritat des de les primeres hores que es va coneixer la notícia de la detenció. Tot Catalunya. Bona prova en són les denúncies del fet, les recollides de diners i aliments, la presència de centenars de persones a la presó, els documents públics que exigeixen la llibertat, el clima popular de simpatia que ha envoltat i envolta els 113, la mobilització de l'onze de novembre que va dur cap a Vic milers de persones de tots els racons de Catalunya...

Aquest clima persisteix i ha d'afavorir la continuació del combat com també la més viva vigilància davant de noves maniobres i traïdories dels feixistes. Les dites retencions i els empresonaments per les multes ens mostren que cal man-

(passa a la pàg. 2)

Editorial (Ve de la pàg. 1)

beneficis superiors en un 34% als del mateix període de 1972. La Sociedad Asland els ha incrementat en un 42%. El rendiment del capital de Unión Explosivos-Rio Tinto supera en 1973 el 60% per la suma de beneficis i amortitzacions, sense comptar el "dividend negre" procedent de les ampliacions de capital, etc.

D'altra banda, és prou conegut que a Espanya la inflació és més alta que als restants països capitalistes desenvolupats. Són múltiples les raons que ho expliquen i no és aquesta l'ocasió de ferne un examen exhaustiu. Ens limitarem a donar un exemple d'actualitat: Una de les característiques de la indústria espanyola és la baixa capacitat d'autofinançació. L'autofinançació de les 300 empreses més grans, segons el Ministeri d'Indústria, no supera el 38% de la finançació total. Això fa que la indústria hagi de recórrer al crèdit en unes proporcions exagerades i que les restriccions creditícies tinguin repercussions tan serioses en la marxa general dels negocis. En moments - com ha passat recentment - en què pesa l'amenaça de recessió i no hi ha diners disponibles a la banca o a les caixes d'estalvi, el Banc d'Espanya posa en circulació més diners, més mitjans de pagament. Amb aquesta injecció de sang a l'aparell circulatori de l'economia, els negocis es reactiven. Però llençar més mitjans de pagament a la circulació sense contrapartida productiva té un nom molt familiar: INFLACIÓ. I unes conseqüències no menys familiars: les pujades de preus. La inflació no la provoquen els augments de salaris sinó aquests i altres mecanismes del capital financer.

*

Davant de la gravetat de la situació s'han adoptat unes mides que pretenen "aturar la inflació sense frenar el creixement"; és a dir, la quadratura del cercle. El Ministre d'Informació, a més a més, afirma que "el Govern ha fet honor al seu compromís de vetllar per la justícia social". Què són en realitat aquestes mides?

El primer decret preveu la contenció dels preus. Tothom sap l'eficàcia que tenen les mides de control de preus en un país capitalista. El mateix decret ja preveu un augment del 6% en els productes alimentaris i el propi ministre d'Hisenda ha reconegut que serà impossible que l'encariment de la vida sigui inferior al 8%.

Si el control de preus és una frase demagògica que no enganya ningú, la contenció dels salaris, en canvi, és una amenaça real. El decret estableix un límit superior als augments salarials al nivell del cost de la vida tal com el determina l'Institut Nacional d'Estadística. Sobre el paper, és, doncs, una congelació del salari real. En la pràctica és una disminució d'aquest, perquè els índexs oficials no expressen l'encariment efectiu de la vida (que és molt més alt) i perquè els salaris sempre són fixats en retard respecte a les puges de preus. D'altra banda, el límit superior impedeix que els treballadors puguin beneficiar-se dels augments del rendiment del seu treball.

I el camp? Es fixa un límit del 6% als preus dels aliments, molt inferior a les puges previsibles del conjunt de preus, de tal manera que empitjorarà sense remei la situació relativa, ja dolenta, de l'agricultor.

El retoc de l'IRTP no és més que les engrunes, amb les quals s'intenta esborrar el mal efecte de la política de salaris.

I les rendes del capital? Mentre el límit salarial fa perdre per sempre més uns ingressos que pertanyen als treballadors, la limitació dels dividends, que pren com a punt de referència els dos darrers anys -anys de negocis fabulosos- els deixa a disposició dels accionistes en forma de capital i revaloritzen les cotitzacions en Borsa. Es desgraven les inversions en un 7%. Es concedeixen substanciosos beneficis a la concentració d'empreses. No hi ha cap mida de contenció monetària o de la despesa pública. Etc.

On queda la "justícia social"?

*

La significació de classe d'aquesta política és ben clara. Els treballadors, els assalariats, la pagesia, els de sempre, són els que són obligats a estrènyer-se el cinturó per "redreçar" una situació que no han provocat ells sinó el capital monopolista i el règim franquista que el serveix. En nom del creixement sostingut i de l'estabilitat monetària, els sacrificats són els de baix. I aquest veritable "pla d'estabilització" tampoc servirà per detenir la inflació.

Els recents decrets van primordialment dirigits a contrarestar, en la mida del possible, la temible recessió que s'anuncia, amenaçadora, per aquest "any negre" que serà el 1974. La lluita contra la inflació no és més que la disfressa demagògica i no tindrà cap efecte real. La congelació de salaris, en canvi, sí que tindrà efectes, i molt reals: representarà un traspàs de mils de milions de pessetes de les butxaques dels treballadors a les dels oligarques, un impuls al procés d'acumulació de la Banca i les grans empreses monopolistes.

S'aconseguirà de frenar la recessió? El darrer número de CAMBIO 16 recull una opinió d'un empresari que resulta prou gràfica: Si són congelats els salaris, "d'on sortirà la demanda? El consum privat i les exportacions se'n van a passeig. I a veure qui és el maco que invertei en aquest clima".

En suma: el principal efecte dels decrets serà una vasta redistribució de la renda nacional a favor del gran capital.

Però els treballadors no assistiran impassibles a l'aplicació d'aquestes mides. Les lluites recents han preparat les condicions per anar a trencar la congelació de salaris, a establir preus remuneradors per als camperols, a fer que l'IRTP sigui pagat per les empreses; totes aquestes coses ja s'han aconseguit d'altres vegades amb el combat. Els treballadors lluitaran igualment per l'escala mòbil - amb revisió dels salaris no cada any sinó més sovint -, perquè els salaris augmentin proporcionalment al rendiment, etc. QUE S'ESTRENYI EL CINTURÓ QUI HO HA DE FER I NO ELS TREBALLADORS!

Amb la unitat i combativitat de les masses serà possible de resistir aquesta guerra declarada pel règim als treballadors. I avançarem en el camí de l'enderrocament de la dictadura, preparant les condicions de la VAGA GENERAL POLÍTICA DEL PROLETARIAT i la VAGA NACIONAL que imposin l'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA. L'interès dels treballadors així ho reclama.

Llibertat absoluta...

(ve de la pàg. 1)

tenir-se en tensió i alerta.

Catalunya ha d'estar amb els 113. Catalunya no pot cessar el combat ni afeblir-lo. Ben al contrari, ha de fer-lo més gran, més vast, més fort i més a plena llum.

Les expressions públiques que ja hi ha hagut de solidaritat amb els 113, com són, entre altres, l'homilia del cardenal Jubany, el document de les juntes dels col.legis professionals, les lletres d'obrers com els d'ESESA, han d'ésser recolzades per tothom i a tot arreu, amb el nom i cognoms, sense amagar-se.

Al costat de totes les altres coses que es puguin fer, obertament, aquests documents són un arma inestimable per bombardejar el govern amb l'expressió pública i clamorosa d'allò que és a l'ànim de tants milers de persones de tots els horitzons socials i polítics: l'exigència, la necessitat, de la llibertat dels 113.

Moviment obrer

LA SEDA Algunes consideracions sobre una important batalla obrera

Més de 15 dies de VAGA TOTAL, una desena de manifestacions de masses de la població del Prat amb participació de dones i nens, massives assamblees dins de l'empresa primerament, a la porta després, davant del local de la CNS, a les esglésies, durant aquests 15 dies de lluita oberta. Aquesta senzilla enumeració ja dóna idea de la importància d'aquesta acció. Ens hi referíem ja al número anterior de TREBALL. Nombrosos materials de Comissions Obreres i la mateixa premsa legal, n'han donat àmplia informació. Aquí volem destacar algunes experiències que considerem vàlides per al treball en el conjunt del moviment obrer.

Valoració de la lluita

Destaca abans que res la COMBATIVITAT obrera demostrada. La CAPACITAT COL.LECTIVA de la classe obrera per mantenir una acció a un elevat nivell de lluita. Les ASSEMBLEES com a forma permanent d'ORGANITZACIÓ de masses, lloc on es prenen acords (amb una discussió autènticament DE MASSES més o menys gran i a això ens referirem després), però, sobretot, lloc on s'organitza la realització de tals acords.

Les accions de masses del Prat han tingut essencialment un caràcter POPULAR, han subratllat el desenvolupament de VINCLES SOLIDARIS DE LLUITA entre la classe obrera i la resta de la població. Les xifres de 2, 3 i fins a 4.000 manifestants, la presència activa al carrer d'alguns milers més, significa al Prat, ciutat de 40.000 habitants, una autèntica sensibilització col.lectiva i solidària de tota la població, que aquests dies ha vibrat, ha lluitat, al costat dels treballadors de LA SEDA, que ha expressat PÚBLICAMENT el seu suport a la lluita d'aquesta.

Ha (fracassat) aquesta lluita?

Després d'aquestes accions l'empresa NO OFEREIX més que allò que ja oferia en començar-les. Ara hi ha, endemés, 19 acomiadaments. Es això prou per parlar de "fracàs"?

Per tal de valorar-ho no podem oblidar el cop polític que és per a la mateixa empresa (i més encara per al govern feixista que la protegeix amb les seves lleis). Advertència de la força real del moviment obrer que a la mateixa SEDA pot capitalitzar-se encara ARA i en futures lluites. No és tampoc cap fracàs si considerem que els treballadors han après en la lluita a veure clares, més clares, les relacions d'explotació i opressió, han comprovat llur força i ahora les dificultats de la lluita. No serà cap fracàs si d'aquesta acció en treiem ensenyaments per a la acció obrera, si aconseguim que ho facin així els dirigents obrers, l'avantguarda unitària així com l'avantguarda política a nivell de fàbrica i a nivell local, que ho assimilin els nous quadres obrers que, SENS CAP MENA DE DUBTE, han brollat de la lluita, tots els treballadors, d'una o altra manera. Si això permet continuar la lluita en totes les seves formes, ja que les reivindicacions continuen pendents I LA BATALLA NO HA ACABAT!

Capacitat de direcció

No ens podem estendre aquí. Però, encara que sigui molt esquemàticament, volem apuntar alguns elements de reflexió:

* La lluita no es va iniciar com a resultat d'un procés de discussió i elaboració de masses de la PLATAFORMA REIVINDICATIVA i les necessàries respostes de lluita a l'actitud de l'enemic (l'empresa, el govern). L'acció va arrencar d'una resposta solidària, certament justíssima, a unes sanciona. Les reivindicacions en relació amb el conveni se li van incorporar després i no estaven massa clares, CONCRETES, CONQUERIBLES, a més a més de justes, per a molts treballadors. D'altra banda no es va aconseguir incorporar a aquesta plataforma les reivindicacions de tècnics i administratius, que també les tenen!
* Les ASSEMBLEES realitzades durant la lluita van tenir essencialment el caràcter de míting i de difusió de consignes de lluita. Varen faltar assemblees de discussió de masses. I van faltar (i no ignorem les EVIDENTS dificultats) ASSEMBLEES per discutir i decidir el retorn al treball UNITS, en el moment més oportú.
* En el procés de lluita va faltar CAPACITAT DE NEGOCIACIÓ. Això va dificultar un desenvolupament de les accions lligat conscientment a l'evolució de la CORRELACIÓ DE FORCES.
* La important projecció POPULAR de la lluita no va estar lligada a un suficient paper dirigent COL.LECTIU dels treballadors de LA SEDA cap a les altres fàbriques. Es cert que hi va haver piquets d'activistes, però poca piquets de masses, piquets de vaguistes a la porta o dins de les altres empreses del Prat.
* Les crides a la "VAGA GENERAL" a nivell LOCAL i COMARCAL plantejaven un objectiu just, que correspon al "MOMENT POLÍTIC" que estem vivint; però va sorgir com a "consigna" emanada d'una avantguarda (no sempre lligada de veritat a les masses) que cridava des de fora de les masses. I aquesta forma de "dirigir" està passant, per sort, a la història.

Aquestes consideracions, fetes amb l'ànim de contribuir a la necessària discussió de masses d'aquests problemes, signifiquen certament una "CRÍTICA", però una crítica que la considerem, que és, una AUTOCRÍTICA en la mesura que nosaltres, com a col.lectiu polític, hem o no hem assolit jugar el paper dirigent en la mobilització de masses.

Solidaritat amb els 113

☐ Els familiars dels 113 han adreçat a la Conferència Episcopal un document que demana la mediació dels bisbes per obtenir la llibertat dels 113 i l'amnistia per a tots els presos polítics. El document va ser lliurat a Madrid per una comissió de familiars que,al mateix temps, es va entrevistar amb advocats, directors de periòdics, corresponsals d'agències i altres persones per tal d'informar de la situació dels presos i reclamar ajut.

☐ La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha adreçat un document al cardenal Jubany en el qual valora la seva homilia.

☐ Els abats i priors de les ordres religioses de Catalunya s'han adherit unànimement a l'homilia del cardenal Jubany sobre els drets de reunió i associació. La reunió fou presidida pel bisbe de Lleida i la lletra d'adhesió al cardenal la signen, en nom de tots, l'abat de Montserrat, Cassià Just, i el secretari, Joan Botam. Amb els citats eren presents a la reunió els provincials dels caputxins, carmelites, claretians, escolapis, germans de les escoles cristianes, franciscans, jesuïtes, paüls, salessians i el prepòsit de l'Oratori de Barcelona.

☐ TERRASSA.La Comunitat Escolàpia ha enviat una carta als pares dels 2.000 alumnes del seu col.legi amb reproducció de l'essencial de l'homilia del cardenal Jubany. La Comunitat diu que "creu el seu deure informar de les paraules del cardenal Jubany en relació als fets de la parròquia de Santa Maria Mitjancera perquè és un acte educador, en tant que són els criteris i actitudes davant de les circumstàncies de la vida els aspectes més importante que han d'ésser educats". Els alumnes ho han discutit a les classes.

☐ A Terrassa s'han pronunciat homilies en solidaritat amb els 113 a la majoria de parròquies i s'ha repartit abundantment el document dels 310 capellans.

☐ També de Terrassa se'ns comunica la llista de les primeres quantitats de solidaritat econòmica rebudes. Es aquesta: Comitè de Solidaritat, 57.000 ptes.; treballadors empresa tèxtil, 2.700; particular, 1.000; una entitat,10.000; una entitat,10.000; industrial, 5.000; una entitat, 3.000; un centre social, 10.000; industrial, 3.000; industrial, 10.000; un metge,5.000;treballadors de Mútua,8.000; un particular, 25.000; anònims, 25.000; una infermera, 8.000; un advocat, 2.000. Total d'aquesta llista: 184.700 ptes.

☐ Un nombre d'advocats (membres de la Comissió de Defensa, defensors dels 113 i altres) s'han adreçat el 24 de novembre al degà del Col.legi de Barcelona. Demanen que es convoqui amb urgència una reunió de la Junta de Govern per tractar fonamentalment de diverses peticions que resumirem:

Que el Col.legi elevi al Director General de Seguretat "la protesta més enèrgica per l'abusiva interpretació" de la llei d'Ordre Públic pel que fa a la responsabilitat subsidiària de les multes en el cas dels 113. Després de raonar suficientment la seva petició sol.liciten també que el Col.legi es constitueixi en fiador personal dels col.legiats sancionats. La carta fa altres peticions en relació amb el compliment de l'arrest i la comunicació amb els presos i finalment diu: "Que, atès que la situació ha arribat als límits del que és tolerable per a la nostra consciència professional i d'homes de Dret, el Col.legi faci una declaració pública... prenent clara posició enfront dels fets ocorreguts..."

☐ Transcrivim a continuació, integrament, la "MOCIÓ DE SOLIDARITAT" aprovada en el XIXè Congrés de la UNIÓ EUROPEA DE LA DEMOCRÀCIA CRISTIANA:

Reunits en el curs del XIXè Congrés de la UEDC, els demòcrates cristians europeus, solidaris de llurs camarades que representen els pobles de la península ibèrica,

condemnen amb tota llur energia la detenció de 113 catalans reunits el 28 d'octubre del 1973 en un local parroquial de Barcelona com una violació explícita del dret de reunió inscrit a la declaració universal dels drets de l'home de les Nacions Unides, subscrit pel govern de l'Estat espanyol,

exigeixen l'alliberament immediat dels 113 catalans detinguts a Barcelona i dels centenars d'altres presos polítics condemnats pel sol fet de la seva oposició al sistema en vigor,

reafirmen llur voluntat d'oposar-se a l'entrada del govern espanyol a les institucions europeus segons l'esperit del Tractat de Roma, fins al moment que els pobles de l'Estat espanyol aprovin una constitució democràtica.

Bonn, 9 de novembre del 1973.

Equip belga.
Equip neerlandès.
Austria.
Itàlia.
França.
República Federal d'Alemanya.

Vida del Partit

Campanya dels 3 milions

Llista nº 1 (segona part)

BARCELONÈS: Barcelona (Comitè de Barcelona i col.laboradors i 7 sectors) 39.870 ptes.; Sta.Coloma de Gramenet (2 lliuraments) 12.375 ptes.; Badalona 7.307 pessetes. - BAIX LLOBREGAT : Cornellà-Sant Joan Despí (2 lliur.) 2.606 ptes.; Prat de Llobregat 525 ptes.; Sant Vicenç dels Horts (2 lliur.) 2.152 ptes.; Gavà-Viladecans 700 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (4 lliur.) 36.272 ptes.; Terrassa (6 lliur.) 25.221 ptes.; Rubí (2 lliur.) 2.210 ptes. - BAGES : Sallent 700 ptes.- OSONA: Vic 150 ptes.- BAIX TORDERA: (Col.lectiu, 2 lliur.) 1.685 ptes. - Cèl.lula Democràcia (10 aportacions) 11.290 ptes.

Total : 143.063 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 30 aportacions 12.290 ptes.; A. 500 ptes.; Maria 1.450 ptes.; Julián 2.100 ptes.; Un soci del Barça 16.156 ptes.; Lola 1.000 ptes.; Rog. 1.300 ptes.; Karl 1.000 ptes.; P. i C. 2.000 ptes.; C.E. (2 donatius) 2.000 ptes.; Montserrat i família 1.100 ptes.-

Total : 40.896 ptes.

Total de la llista nº 1 (segona part)..... : 183.959 ptes.
Total de la llista nº 1 (primera part)..... : 208.707 ptes.

TOTAL DE LA LLISTA Nº 1 : 392.666 ptes.

A petició dels interessats acusem rebut de les quantitats següents:

Rubí: D'un grup de treballadors de "Construcciones Brasil", 1.010 ptes. - Sabadell: D'una simpatitzant de la Creu de Barberà 528 ptes.; C.R. 2.300 ptes.; A. F. 1.590 ptes.; P.N. 1.500 ptes.; Comissió P. 500 ptes.- Santa Coloma de Gramenet: Alfonso i companya 1.500 ptes.;Leon (agost) 2.000 ptes.; Leon (setembre) 2.000 ptes.

CLASSIFICACIÓ DE LES 10 PRIMERES ORGANITZACIONS

1. Sabadell	38.772	ptes.
2. Terrassa	25.221	"
3. Cèl.lula Democràcia	19.245	"
4. Horta	14.820	"
5. Comitè de Barcelona i col.laboradors	13.475	"
6. Cornellà-Sant Joan Despí	12.606	"
7. Santa Coloma de Gramenet	12.375	"
8. Badalona	7.307	"
9. Hospitalet	6.380	"
10. Rubí	2.210	"

La Joventut Comunista ha participat,fins ara, amb 20.000 ptes.

«Els treballadors presos polítics que convergim en l'Assemblea de Catalunya ens adrecem a tota la classe obrera»

Publiquem a continuació fragments d'un document dels treballadors presos polítics tancats a la "Model" de Barcelona, datat el 30 de novembre passat.

Entre els 113 detinguts ens hi trobem treballadors de diverses branques de la producció, que, juntament amb d'altres obrers de la Model empresonats per motius político-socials, veiem la necessitat d'exposar amb la màxima claredat quina és la nostra posició davant de la falta de llibertats polítiques i, en concret, davant dels drets de reunió, d'expressió i d'associació.

No cal fer un examen gaire a fons per constatar que, des de la fi de la guerra civil fins avui, la classe obrera, la seva avantguarda dirigent - Comissions Obreres, U.G.T., U.S.O., ... - ha manifestat un gran heroisme enfrontant-se amb el capitalisme monopolista i terratinent personificats en el règim feixista de Franco. Malgrat la repressió, els treballadors hem trobat les formes de lluita pels nostres drets socials i polítics i, en un moviment cada cop més ampli, coordinat i unit, anem imposant a l'enemic les nostres exigències i reivindicacions.

La classe obrera lluita, als nostres centres de treball, per les reivindicacions pròpies: augments de salari, reducció de les jornades de treball i dels ritmes d'explotació, contra els impostos (IRTP) i contra el pagament de la Seguretat Social de la nostra butxaca, contra l'augment del cost de la vida i la congelació de salaris, per escoles gratuïtes i per vivendes de lloguer reduït, etc.,etc.

Lligat amb tot això, plantegem també el dret de vaga, el sindicat de classe, els drets de reunió, d'expressió i d'associació. O sigui,que la lluita de la classe obrera i de la seva avantguarda organitzada té com a objectiu immediat el millorament de les seves condicions de vida i de treball i la conquesta de les llibertats sindicals i polítiques.

Aquí és on aquesta perspectiva immediata confluèix i s'identifica amb la perspectiva de lluita de l'Assemblea de Catalunya, coincident amb la nostra. I d'aquí també el gran interès per a tots els treballadors de conèixer i defensar el seu programa d'acció en el nostre camí cap a l'emancipació total com a classe.

Fem una crida a tots els treballadors de Catalunya perquè difonguin aquest document, el discuteixin i el popularitzin a tots els centres de treball. Fem una crida al moviment obrer organitzat perquè defensi i impulsi els 4 punts del programa de l'Assemblea de Catalunya en el seu nivell més ampli.

Així mateix, per mitjà dels treballadors de Catalunya, fem una crida a la classe obrera de tot l'Estat espanyol per tal que impulsi i exigeixi en la lluita pràctica la creació d'organismes semblants a l'Assemblea de Catalunya, els quals, amb l'elaboració de programes de lluita unitaris i convergents, ens facin donar el pas decisiu en la conquesta dels drets obrers i populars.

El fet de ser acusats de pertànyer a l'Assemblea de Catalunya, tenint en compte que aquest organisme unitari ens sembla que no es prou conegut pels treballadors, ens imposa així mateix el deure d'expressar la nostra opinió sobre l'Assemblea i els seus objectius immediats.

L'Assemblea de Catalunya és la convergència unitària política de gairebé tots els partits polítics i moviments de masses obrers, democràtics i antifranquistes de Catalunya, que tenen com a objectiu comú la liquidació del règim feixista i el restabliment de les llibertats polítiques i nacionals. El seu programa de lluita es resumeix en els 4 punts següents: (El document transcriu així íntegrament els 4 punts: AMNISTIA, LLIBERTATS, RESTABLIMENT PROVISIONAL DE L'ESTATUT DEL 1932 i COORDINACIÓ DE TOTS ELS POBLES PENINSULARS EN LA LLUITA).

CANÇÓ DELS 113

Lletra i música de Josep Vilanova (1)

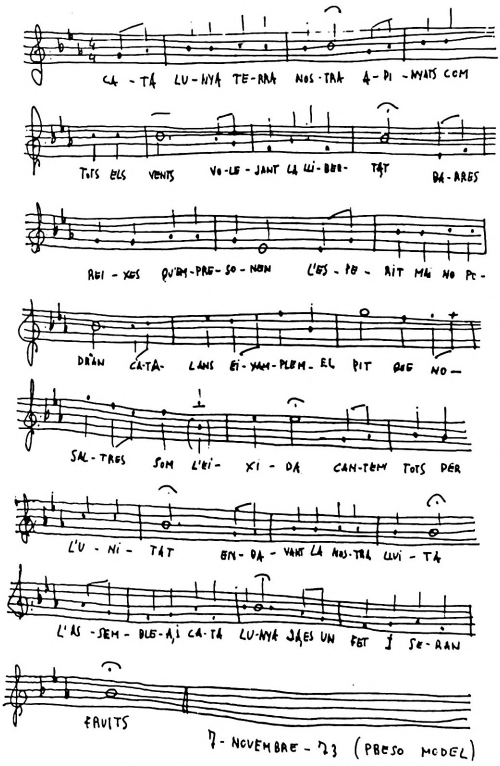

(1) Josep Vilanova és el pseudònim amb el qual l'autor ha signat aquesta partitura, composta a la "Model".

Primer balanç de la Conferència Episcopal

En un ambient de forta tensió, d'agudització dels enfrontaments entre l'Església i el règim franquista -als quals ens hem referit en anteriors números de TREBALL- ha tingut lloc la Conferència Episcopal. A la Conferència s'han reflectit les nombroses exigències que des de dins i fora de l'Església han plantejat i plantegen els creients i no creients que s'aixequen contra el règim de dictadura i reclamen el respecte als drets de l'ésser humà, l'acabament de la repressió, les llibertats polítiques i sindicals i l'amnistia.

Les tensions internes a l'episcopat entre les tendències conciliars i la part més retrògrada, que ja hi és minoritària, s'han saldat amb nous i positius passos de l'Església en el seu conjunt en l'allunyament de la dictadura i en l'aprepament a les necessitats i exigències populars.

Els elogis del cardenal Tarancón i els calorosos aplaudiments dels bisbes al Nunci Dadaglio -contra l'actuació del qual a Espanya el govern Carrero ha elevat una insòlita protesta al Vaticà- han expressat la distància que separa avui el "catolicíssim" règim franquista de l'Església.

També en ordre al debatut problema dels objectors de consciència el document de l'episcopat s'enfronta obertament amb les canibalesques positures dels Iniesta Cano i altres ultres que en el recent debat a les mal anomenades Corts varen tractar com a malfactors i traïdors a la pàtria els objectors de consciència, per als quals, contràriament, els bisbes demanen el respecte i l'emparament legal que mereixen.

Ha estat significativa la solidaritat expressada als bisbes objecte d'amenaces governamentals i en particular al bisbe de Segòvia, M. Palenzuela, sotmès a querella governamental per la seva valenta denúncia de la inhumana situació en què viuen els presos a la presó concordatòria de Zamora (per la supressió de la qual s'han pronunciat la gran majoria de bisbes).

El comunicat sobre els problemes actuals, que ha degut suscitar més grans dificultats per un pronunciament unànime, ha quedat a mans de la Comissió Permanent per tal d'ésser estudiat amb més profunditat. Al document es diu: "Elevem als suprems responsables de l'Estat UNA PETICIÓ DE CLEMÈNCIA amb motiu de l'Any Sant de la Reconciliació, a favor de les persones privades de llibertat per qualsevol tipus de condemna". Segons alguns informadors aquest document va disgustar bon nombre de bisbes, uns 30, que varen discutir la possibilitat d'una declaració paral.lela que plantegés la urgència de la total AMNISTIA per als presos i exiliats polítics i altres exigències sobre les llibertats i drets de la persona.

Les famílies dels 113, que van presentar un dossier complet a la Conferència Episcopal, i altres famílies de presos polítics, així com també els tres bisbes auxiliars de Madrid, havien demanat un pronunciament clar de les jerarquies de l'Església sobre la necessitat urgent de la promulgació de l'AMNISTIA. Per això la petició de clemència apareix com insuficient encara que es pugui valorar com una contribució a obrir les portes de les presons.

Fóra molt oportú aconseguir que aquesta petició de clemència s'expliqués amb més claredat per la seva valoració real per tots els espanyols. La jerarquia de l'Església Catalana, l'Episcopal Tarraconense, s'hauria de pronunciar per l'escarceració total, per l'amnistia. Així recolzarien la demanda dels col.legis professionals, el pregon sentiment del poble de Catalunya, dels presos polítics i llurs famílies que pateixen directament les conseqüències de la repressió franquista.

Definitivament la Conferència Episcopal que acaba de celebrar-se reflecteix, en les seves llums i ombres, la força dels canvis que es produeixen a Espanya, el procés irreversible de marxa cap a la llibertat.

Hem perdut un amic: AMBROSI CARRION

A Corneillà de Conflent, no lluny de Perpinyà, ha mort, a l'edat de 85 anys, el nostre bon amic Ambrosi Carrion.

Del qui fou professor de la Universitat de Barcelona, animador dels Ateneus Obrers, dramaturg i poeta, segurament se'n diran moltes coses. Nosaltres,avui, en recordar-lo, voldríem parlar de l'home, d'aquest home profundament arrelat a la nostra terra, que ha seguit dia a dia les lluites del nostre poble, en el llarg i difícil camí cap a la conquesta de la llibertat.

Incansable, l'esperit obert, amb un entusiasme i una fe plens de joventut, ha treballat fins el darrer moment per consolidar la unitat dels catalans de l'exili a l'entorn de la unitat feta a casa nostra al voltant de l'Assemblea de Catalunya.

Creador de la Federació d'Entitats Catalanes a França en 1966, que reuneix els Centres Catalans de les ciutats més importants del país veí, no para fins a posar-se en relació amb la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, del programa de la qual es converteix en propagador. Serà, ell, un dels peoners de l'Assemblea de Catalunya a l'exili.

A través de la Federació d'Entitats Catalanes a França farà sentir la seva veu contra els intents monàrquics de la maniobra Juan Carlos. En el moment de les grans vagues de la SEAT llençarà una crida solidària que recollirà centenars d'adhesions dels catalans residents al país veí. Encapçalarà una crida de protesta dels catalans de París, represa i adoptada per milers de catalans, contra el monstruós procés de Burgos.

A finals de primavera, en la seva modesta i acollidora llar, ens parlava encara dels seus projectes: "Cal interessar els catalans de Suïssa i d'Alemanya, els d'Amèrica... Cal que la gent del país senti el nostre escalf, la nostra ajuda al seu costat... No hi ha catalans de dins i catalans de fora. Hi ha simplement catalans... i Catalunya l'hem de fer tots plegats. La llibertat ha d'ésser obra de tots."

Hem perdut un amic. Un gran amic. En retre-li homenatge a través de les pàgines de TREBALL, ho fem pensant en el professor, l'escriptor, però sobretot en l'home la memòria del qual estimem i respectem.

Que la seva esposa i els seus familiars trobin en aquestes ratlles el sentit condol dels comunistes catalans.

Lluís M. Xirinacs en vaga de fam

NO EL DEIXEM SOL!

El sacerdot Lluís Mª Xirinacs és prou conegut a Catalunya.

En ocasió del procés de Burgos va declarar una vaga de fam de 21 dies en solidaritat amb els bascos processats. El 12 de novembre de 1972, en la celebració del 1er. aniversari de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya, fou detingut a Ripoll. Refusà de pagar una multa de 50.000 pessetes i fou traslladat a la presó de Zamora, on va declarar una vaga de fam i set que al setè dia el va posar en estat de coma, motivant el seu alliberament.

Refusa sistemàticament les citacions del T.O.P. a judici per considerar-les il.legals: "Només un tribunal català, nascut d'una ordenació democràtica del meu poble, té dret a judicar-me".

Actualment es troba detingut entre els 113 a la "Model", complint arrest substitutori per una multa de 350.000 pessetes. Ha iniciat una vaga de fam, pels motius que indica la declaració que publiquem tot seguit. En Xirinacs diu NO a la il.legalitat feixista vigent amb un gest extrem, decidit i valent. Aquesta greu decisió posa un accent de dramatisme i urgència al combat per l'alliberament d'en Xirinacs i els altres que amb ell queden detinguts. No el podem deixar sol, en perill de mort! El seu sacrifici ens imposa el deure de redoblar els nostres esforços solidaris amb la màxima intensitat.

AVUI, DIA 1 DE DESEMBRE DE 1973, A LA MODEL DE BARCELONA en presó preventiva, tot esperant judici del TOP per "propagandes il.legals" fixat per al 26 de gener de 1974, he decidit d'encetar una vaga de fam.

Aquesta decisió és greu i ha estat llargament meditada.

No puc acceptar que no siguin reconeguts els drets a la llibertat d'expressió, de reunió i d'associació. Lluito, identificat amb els principis de l'Assemblea de Catalunya, perquè puguem recuperar les llibertats nacionals, polítiques i sindicals de què som privats.

Actualment hi ha una llarga llista de persones empresonades perquè han defensat i han tractat d'exercir aquests drets. Amb la vaga de fam em solidaritzo amb les campanyes en curs engegades per a aconseguir l'alliberament d'aquests presos entre els quals em compto. Veig que he de refusar un sistema que refusa els drets més elementals.

No accepto la meva detenció ni la de cap dels 113 que per igual causa som a la presó. Abans de la nostra llibertat no pararé la vaga.

Les famílies dels 113 presos han presentat a la Conferència Episcopal un document demanant que faci seva la petició d'amnistia i dels drets conculcats pel règim. Més de tres-cents cinquanta sacerdots de tot Catalunya han expandit una llarga reflexió pastoral afirmant aquests drets i principis amb tota gosadia.

El cardenal de Barcelona i el bisbe de Girona ho han dit clar en sengles homilies: "Cal garantir per a tots, no només per a l'Església, els drets fonamentals". S'hi han adherit d'altres bisbes, superiors d'ordres religioses.

L'Església vol per a tot el poble el "privilegi" de la dignitat humana. Espero que la Conferència Episcopal Espanyola es definirà també en aquest sentit.

Enceto, doncs, un advent de fam en l'esperança d'un Nadal de llibertat. Enceto un desembre de dificultats per arribar a un any sant de vera fraternitat entre els homes. Que els símbols d'aquestes festes que s'apropen s'omplin de realitats de carn i de sang.

Espero un capgirament, una autèntica conversió dels responsables de l'actual estat de coses quan encara hi ha oportunitat.

Per a mi no hi haurà Nadal ni any nou si ells no fan realitat l'alliberament. El poble demana:

Tots els 113 al carrer.

Lluís Maria Xirinacs.

Barcelona, 1 de desembre de 1973.

Consell de Guerra als de "La Tèrmica"

Pot ésser imminent. El dia 30 de novembre el jutge militar va començar els interrogatoris dels testimonis. El fiscal demana 2 anys per a 3 dels 4 treballadors processats i 5 anys per a MANUEL PÉREZ EZQUERRA. Aquest dirigent obrer, membre de la comissió que els treballadors de la TÈRMICA van elegir per presentar a l'empresa les seves reivindicacions en l'inici de la lluita, té pendents també altres 2 judicis al TOP: un pel mateix que el jutja el tribunal militar i li demanen 8 anys més. I un altre per una recent detenció en el qual li demanen UNS ALTRES 8 ANYS DE PRESÓ! EN TOTAL 21 ANYS!

NO HO PODEM PERMETRE! A Badalona i Santa Coloma es mou ja una important mobilització de masses per la seva llibertat. Hem d'estendre-la molt més per tot arreu, lligada a totes les batalles en marxa per les reivindicacions econòmiques, contra la repressió, per la llibertat!

Podem trencar la congelació de salaris

El desenvolupament de les lluites ho permet. Les victòries imposades aquestes darreres setmanes ho demostren. Algunes, com la de SOLVAY (amb 52.000 ptes. d'augment a l'any), les assolides a nombroses empreses de Navarra amb augments al voltant de les 40.000 ptes. anuals, han de ser exemples a popularitzar, A IMITAR!

No hem d'acceptar límits oficials. L'índex de l'INE sobre l'augment oficial del cost de la vida ÉS FALS! Endemés, l'augment de la productivitat (de l'ordre del 14% el 1972, MÉS GRAN EL 1973!) per a qui és? Diuen que congelaran també els beneficis, però resulta que es reconeix que els beneficis declarats (controlables, si volguessin) són de l'ordre del 25% del total de beneficis (EXPLOTACIÓ!) obtinguts.

I COM QUE AIXÒ DE LA CONGELACIÓ DE PREUS NINGÚ S'HO CREU no hi ha per tant cap argument que els treballadors puguin acceptar. LA LLUITA OBRERA IMPOSARÀ AUGMENTS DE SALARIS D'ACORD AMB LES NECESSITATS REALS DELS TREBALLADORS!

2 penes de mort a Salvador Puig

El fiscal jurídic militar en el seu escrit de conclusions provisionals demana DUES PENES DE MORT! per a Salvador Puig Antich, 30 anys de reclusió major per a Josep Lluís Pons Llobet i 6 anys de presidi menor per a Angustias Mateos Fernández.

S'acusa els dos primers d'ésser militants del M.I.L. (Movimiento Ibérico de Liberación) i d'haver assaltat una sucursal bancària i ferit un empleat en el curs d'un tiroteig amb la policia.

A més a més s'acusa en Salvador Puig d'haver mantingut un altre enfrontament amb la policia en ésser detingut, durant el qual en Puig va rebre dues bales i un subinspector del cos de policia va ésser també ferit i va morir després.

La vida del jove Salvador Puig es troba greument amenaçada i pot ésser executat en pocs dies. TOTS HEM D'ACTUAR PER IMPEDIR-HO!

CAL QUE ENS OPOSEM RESOLUDAMENT A QUE TORNIN LES EXECUCIONS QUE DURANT LLARGS ANYS VAREN OMPLIR DE SANG EL NOSTRE PAIS

Independentment de quina sigui la veracitat dels fets que se'ls imputen, independentment del judici que mereixin les formes d'actuació del M.I.L. -que els comunistes desaprovem-, una cosa és clara: L'ÚNIC CULPABLE DE LA TRÀGICA SITUACIÓ QUE VIUEN ELS POBLES D'ESPANYA I EN LA QUAL S'ORIGINEN FETS DE TAL NATURA, ÉS EL RÈGIM DE DICTADURA. LA MANCA DE LLIBERTATS.

Salvador té 26 anys, Josep Lluís 17 anys. Maria Angustias 16 anys. Els tres són estudiants. Els tres, com ho reconeix l'acta de l'acusació fiscal, han tingut activitats polítiques, forçosament clandestines en un país on totes les organitzacions polítiques i sindicals democràtiques són fora de la llei. A França, a Itàlia, a qualsevol país del món menys on hi ha règims feixistes, els joves tenen possibilitats que aquí els són negades. Un règim de violència com és la dictadura franquista engendra actitudes de violència i desesperació. Un règim brutal i corromput com el règim franquista no pot ser jutge de les seves pròpies víctimes.

La justa posició dels advocats barcelonins contra la pena de mort, que en aquest cas es justifica doblement, ha de trobar un ampli i públic suport en l'opinió nacional i internacional per tal d'impedir l'execució d'en Salvador Puig. Els col.legis professionals, l'Església catalana, tots els qui estem contra la violència dictatorial, hem d'aixecar la nostra veu per salvar la vida d'en Puig Antich.

Cal que els militars reflexionin seriosament i no es deixin arrossegar pel govern Carrero i els seus serveis policíacs que busquen comprometre l'Exèrcit i ensangonar-lo en la repressió.

No es tracta de jutjar les conseqüències, sinó les causes. I LA CAUSA RAU EN LA DICTADURA FRANQUISTA, EN LA MANCA DE LLIBERTATS.

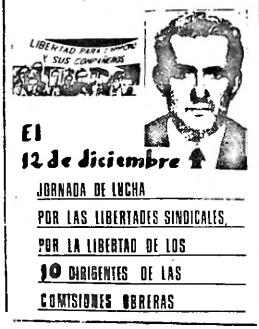

Quan tanquem aquest número de TREBALL es prepara activament la JORNADA convocada per les Comissions Obreres de tot Espanya.

A Catalunya s'han distribuït milers de fulls amb les crides de la Coordinadora General, de la C.O. Nacional de Catalunya, del C.E. del nostre Partit, del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i altres entitats. A Barcelona, la C.O. Local ha editat i distribuït més de cent mil fulls amb la foto d'en Camacho i una vibrant crida a la participació a la Jornada.

Allò que es faci demà, dia 12, ha de ser, però, només una part de l'esforç que ha d'impedir el judici contra els dirigents de Comissions Obreres i imposar la llibertat immediata dels detinguts i l'anul.lació del procés 1.001.

Per un Nadal solidari amb el pres polític

A la presó "Model" i a la presó de dones de Barcelona, més d'un centenar d'empresonats polítics, entre els quals hi ha una bona part dels 113 detinguts a la parròquia de Santa Maria Mitjancera, de Barcelona, han estat arrencats a les seves famílies i estan sotmesos al criminal règim de les presons franquistes.

El poble ha fet sempre un esforç per manifestar la seva solidaritat material i moral amb els empresonats, per les festes de Nadal. La tramesa de gran nombre de paquets, de diners, de cartes i postals de felicitació als empresonats han estat aspectes molt característics de l'activitat solidària.

Aquest Nadal, però, ha de tenir un caràcter més ampli, més de masses, de major solidaritat política. Això ho aconseguirem fent, a la vegada, una tasca per interessar totes les capes de la població en la lluita per la llibertat i l'amnistia per als presos polítics.

La recollida de diners, paquets de menjar i l'exigència de l'amnistia hauria d'organitzar-se a les fàbriques i principalment a les de major concentració obrera, a les barriades i a les localitats. Caldria interessar, igualment, les organitzacions legals com els col.legis professionals, les associacions i comissions de veïns, les organitzacions culturals i recreatives. Les esglésies i parròquies de les localitats i barriades, com a conseqüència de les preses de posició del cardenal Jubany i dels acords de les reunions diverses dels capellans entorn de les detencions dels 113 demòcrates, haurien de ser centres actius molt importants en la realització d'aquesta gran tasca.

Per un Nadal solidari amb els nostres presos polítics! Per la llibertat i l'amnistia dels empresonats polítics!